

P
R
O
S
T
O
R

Od autora románu
Zimní včely

Norbert Scheuer

Mutabor

přeložila Jitka Nešporová

P R
O S T
O R

Norbert Scheuer

**P R
O S T
O R**

Norbert Scheuer

Mutabor

přeložila Jitka Nešporová

Praha, 2024

**P R
O S T
O R**

Autorem ilustrací v této knize je Erasmus Scheuer.

Knihu finančně podpořily

Goethe-Institut

Česko-německý fond budoucnosti

Česko-německý
fond budoucnosti

Deutsch-Tschechischer
Zukunftsfonds

© Norbert Scheuer 2022

Translation © Jitka Nešporová 2024

Illustrations © Erasmus Scheuer 2022

Czech edition © PROSTOR 2024

ISBN 978-80-7260-594-1

Pro Elviru

Třikrát sklonili oba čápi svůj dlouhý krk směrem ke slunci, které se právě objevilo za kopci. „Mutabor!“ zvolali a v okamžiku se proměnili opět v pána a sluhu. Z velké radosti nad darovanými životy si se smíchem i pláčem padli do náručí.

— Wilhelm Hauf, Příběh o kalifovi, který se stal čápem

Tácek 1

Štěstí a neštěstí – hrací automat u zdi vedle výčepního pultu nabízí obojí. Opilci do něj buší pěstí, až displej popraská a válce s výjevy kentaurů, nymf a ranních červánků, olympských bohů a duchů urfťského kraje se roztrhají na tisíce kousků.

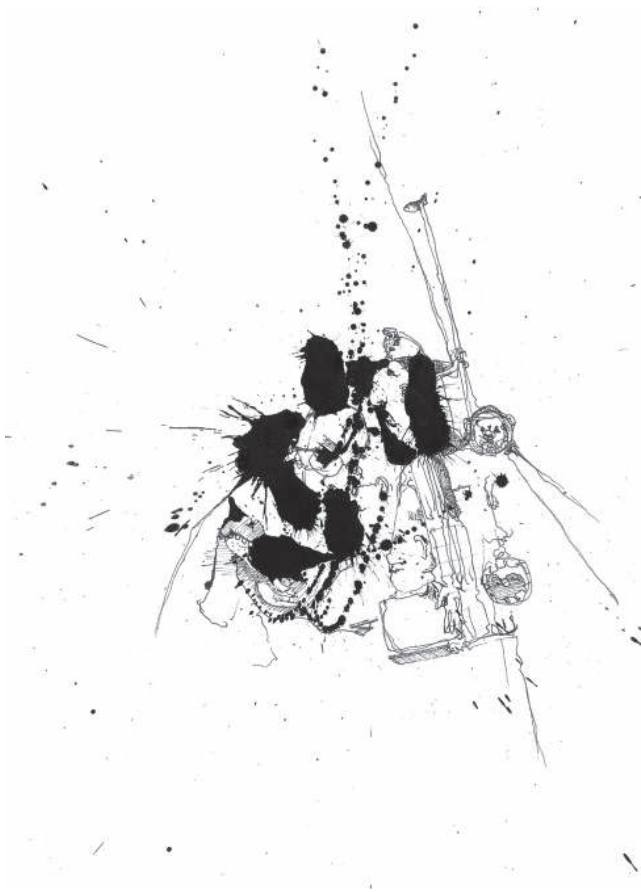

V HOSTINCI U EVRA byla na stěně vedle hracího automatu, mezi fotografiemi zájmových spolků, připíchnutá i jedna fotka z polaroidu, na jejíž rubovou stranu kdosi tužkou připsal už nečitelná jména a slovo *mutabor*. Snímek zachycoval muže na koni; díky bílým spěnkám kůň vypadal, jako by měl podkolenky, a jeho černá srst se leskla, jako by právě zčerstva přiklusal. Nikdo nevěděl, co je to za jezdce; fotografie tam visela už v dobách, kdy hostinec u jezu vedli Arimondovi a Evros ještě žil na svém řeckém ostrůvku. Kůň s jezdcem stojí jako zkamenělý na holém poli. Je předjaří, doba, než se všechno zazelená; vpravo jsou vidět bílí čápi, jak se klátí na bažinatých březích přehrady, a dál vzadu u remízku jeden čáp vzlétá, tušíme, že další ho budou záhy následovat, ve vzdušných proudech roztáhnou svá velká křídla a budou stoupat stále výš, až zmizí v dálce. Jezdec, jehož tvář na fotografii někdo záměrně vyškrábal, aby ho nešlo poznat, vykopl třmeny; nohy tiskne k břichu koně jako žokej těsně před startem. Na sobě má nabírané rajtky, kostkovanou košili a kolem krku šátek. V jedné ruce drží otěže, druhou jako by opatrně přidržoval cosi zabaleného v gáze. Vzadu je k sedlu přivázaná stočená deka a bedýnka o velikosti krabice od bot.

Nikdo mi nedokázal říct, kdo je ten jezdec, natož kdy a proč a kdo ten snímek pořídil. Tapeta pod fotkou byla sněhobílá jako můj list papíru ještě před pár minutami.

Tácek 2

Když bohyně Athéna překvapí ve svém chrámu krásnou Medúzu s Poseidonem při milostných hrách, natolik se rozběsí, že dívku promění v netvora s hady místo vlasů, ostrými kančími tesáky, šupinatým krunýřem, planoucíma očima a vyplazeným jazykem. Kdo jí pohlédne do tváře, okamžitě zkamení.

ORLANDO, MOJE ŽELVA, je se mnou v kavárně v supermarketu přímo u nádraží v Kallu. Dívám se na staré chlapy, co se tu sesedli u stolu pod velkým nástěnným zrcadlem. Jsou to místní štamgasti a stejně jako dřív, před ničivou povodní, spolu klábosí a pošilhávají po každém, kdo se objeví u vchodu a vzbudí jejich zájem, přitom však nespouštějí z očí svá auta na parkovišti.

Pojišťovna jim zčásti kompenzovala staré vozy, které jim vzala velká voda. Vinu za tyto ztráty, za vysoké počty utonulých, zmařené existence, škody, zkrátka za zkázu města a celého urfťského kraje, připisují jediné a pouze Casparymu a Raimundu Molitorovi, v tom jsou výjimečně všichni zajedno. O štamgastech a povodních ale budu vypravovat později, až budu jinde, možná v hostinci u Evra, na mámině matraci ve svém pokoji, u řeky nebo na Ravelsbergu, kde dřív stával můj záchranný sud na vodu. Už jsem dosáhla věku, kdy nepotřebuji opatrovníka a té tlusté ženské ze sociálky už se nemusím bát. Můžu si jít, kam chci, aspoň mi to tak řekl Ignaz, vedoucí sociálního úřadu. Chtěla bych pryč z tohoto kraje, vyrazit na svou první velkou cestu. Nejdřív ale sepíšu svůj příběh, než se vydám do dědečkovy Byzancie, abych spatřila jeho čápy a trajektem přeplula na řecký ostrov, kde se narodil Evros. Tam jsou prý antické mýty stále ještě živé a třeba tam potkám i silény hrající na flétnu, moudré kentaury a tančící najády, o nichž Evros píše na svých pivních táckách.

Z každého domu na ostrově je výhled na staré olivové háje a zpěněné vlny moře – aspoň takhle si to všichni představují.